

A nem láthatókból a látható

2007. May 25.

Igehirdetés Hajmáskér 2007. 05. 20.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Pál zsidókhöz írt leveléből, a 11. résznek az első, a második és a 3. verséből:

A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.

Ennek a hitnek az alapján nyertek Istentől jó tanúbizonyságot a régiek.

Hit által értjük meg, hogy a világot Isten szava alkotta, úgyhogy a nem láthatókból állt elő a látható.

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim, a hit kérdése mindig is az ember, az egyén és az egész emberiség alapkérdése volt. S mindig is az határozta meg az embereket, kisebb vagy nagyobb csoportjaikat, hogy miben hisznek, mit hisznek, milyen erős az ő hitük, és a hitük mennyire befolyásolja a cselekedeteiket. Én úgy gondolom, hogy minden ember hisz valamiben. És minden ember élete a hitről, és abból áll, hogy különböző dolgokról, amely a világban körülvesz minket, emberekről, tárgyairól, eseményekről mit hiszünk, mit gondolunk.

Gondoljatok csak bele, kedves Testvéreim, amikor arról gondolkodunk, hogy milyen világban élünk, hogy milyen dolgok vesznek körül minket, a legtöbb esetben nem konkrét pontos magyarázataink vannak a világ dolgaira, hanem hitünk van. Tankönyvekből tanulja meg a gyermek, hogy a világ hogy épül fel. De felnőtt emberként is sok millió olyan dolog van, amit elolvastunk a tankönyvben, de sose bizonyították be nekünk, hogy igaz. És nagyon sokszor - gondoljatok csak bele - kiderül az, nemcsak történelem esetén, hanem a matematikának, a fizikának, a kémiának és a biológiának dolgairól is, hogy megtanultunk valamit, hogy így működik, hogy ez ezért van így vagy úgy vagy amúgy, és kiderül, hogy mégsem. Kiderül, hogy az újabb matematikai, újabb fizikai, újabb biológiai kutatások felülírják a régi gondolatot. S az emberek, akik azt hitték, hogy így működik a világ, egyszerűen csak azt kell, hogy higgyék, hogy egészen máshogyan.

Az ember élete folyamán nagyon gyakran előfordul, hogy a világ dolgairól mondjuk így, hogy hitet cserél. Mert bebizonyosodik számára, hogy valami, amit jónak tartott, valami, amit igaznak gondolt, amiben bízott, amiben reménykedett, mert ugye ez a két dolog a hitnek az alapja, az méltatlan volt, vagy hazug volt, vagy igaztalan volt.

Gondoljatok csak bele életetek során hányszor csalódtatok, és hányféle dologban, és hányféle dologban. Az ember csalódhat egy embertársában, az ember csalódhat az őt körülvevő világban, csalódhat embercsoportokban, csalódhat ezer más dologban. Abban is, gondoljatok bele, hogy amikor egy sportoló elindul, hogy ő megnyer egy versenyt, neki az bizony-bizony csalódás, hogy nem tudta megnyerni, nem tudta legyőzni azt a másikat. Pedig ha nem hitte volna, hogy képes rá, akkor el sem indul. A hit az, ami egész életünket befolyásolja, ami motiválja a mi cselekedeteinket. Monhatjuk úgy, hogy az ember élete tulajdonképpen nem is szól másról. Csak hiszünk, a jövőnkben, hiszünk önmagunkban, hiszünk a barátainkban, s ki tudja hány dologban. De mondhatnánk azt is, hogy reménykedünk. Bízunk benne. Bízunk abban, hogy jobb lesz holnap, mint tegnap volt. Reménykedünk abban, hogy a barátaink hűségesek maradnak hozzánk. Reménykedünk abban, hogy az Isten kegyelme elégséges lesz ahhoz, hogy megtartsa minket. S tulajdonképpen nemcsak most van ez így, hogy ettől megy előre a világ, hanem ha visszatekintünk, mint ahogy Pál is tett, amikor a zsidóknak beszél a hitről, akkor megtapasztalhatjuk azt, hogy ez mindig is így volt.

A legelső gyilkosságtörténete a Bibliában Káin és Ábel története. Nem tudom, végiggondoltátok-e, hogy ez is a hitről szól. Van két testvér, egy állattenyésztő, és egy növénytermesztő. Mindegyik hiszi, hogy van Isten, hiszen különben nem mutatnának be áldozatot. De az egyiknek a hite, olyannyira komolyan veszi azt, hogy van Isten, hogy mindenéből a legjobbat akarja adni, a legszebb bányáját teszi föl az áldozati oltárra. A másik, aki Isten létében nem kételkedik, de úgy gondolja, hogy ez számára másodlagos, harmadlagos, sokadrangú, hát valamit ő is dob a rossz ocsúból, a magok után megmaradó szemétből az oltárra, mégiscsak kell, mégiscsak illik. Mi lesz az eredménye? Az, hogy az Isten megmutatkozik előtte. Egy ilyen egyszerű jelben, hogy ugyan egyszerre ég a két oltáron a tűz, mégis Ábel füstje föl száll, Káiné lent marad. Ugyanazok a körülmények, és az egyiknek örül az Isten, a másiknak nem. Az egyik kell neki, a másik nem kell. Mi lesz ennek következménye? Hogy a hitetlen, amikor megtapasztalja azt, hogy mégiscsak van valami isteni erő, akkor aki több volt nála, aki jobb volt nála, aki előbb bízott az Istenben, megöli azt. Miért? Hogy a saját csúfságát, a saját szégyenét, a saját kételkedését, egész életének csalódását elrejtse. Mondhatjuk úgy, hogy azóta is erről szól a világ. A hitetlen ember mindig elkeseredett dühvel támadja azt, aki hisz. Miért? Mert a hívő embernek újra meg újra vannak bizonyítékai arról, hogy Isten létezik.

Nem véletlen, hogy a következő csodák, Énók, aki ugye elragadtatott, vagy Noé, aki bárkát épített, és bár ő is pusztán Isten szavára kezdett el bárkát építeni, s mondhatta volna, hogy Uram, ne nevetess ki már engem, meg önmagadat, hát a szárazföldön élek, mért kéne itt bárkát építenem? Mégis megcsinálta, s az egész emberiség pusztulása, az özönvíz igazolta Noé igazságát. Az, hogy megmaradt az emberiség. És, kedves Testvéreim, csak így zárójelben tenném mellé a mostani kétkedők és hitetlenek számára, hogy milyen érdekes, de talán valamelyik televíziós csatornában néztem egy tudományos csatornán, hogy az Ararát hegységén igenis komoly kutatások folynak, mert találtak valami megkövült, elszenesedett bárka alakú, vagy legalábbis a bárka vázára emlékeztető képződményt. Lehet, hogy ott is van mind a mai napig? Csak persze egyes tudósok beszélnek csak róla, akiknek van hitük, és megint vannak mások, akik

elkeseredetten próbálják még eltüntetni a nyomait is annak, hogy igenis az Isten mindig igazolta eddig a történelemben a benne bízokat.

Csak elmélet, de tudjátok-e azt, hogy a legnagyobb pusztulás, ami most folyik, és pusztítás a világon, az az iraki háború, az egy olyan helyen játszódik, ami Ábrahámnak s az ősi zsidóságnak a szülőföldje volt. Ott pusztulnak a legnagyobb értékek, és ott lopják el a legnagyobb kincseket, Isten szeretetének bizonyítékait, ahol ha megtalálnánk, akkor fel tudnánk mutatni, hogy igen, a Biblia mégiscsak igazságokat tartalmaz.

S tán nem véletlen, hogy a következő bizonyíték a sorban Ábrahám. Ábrahám, a sumér ember, aki Ur városában él, aki a kor minden kényelmének, minden komfortjának és minden gazdagságának az előnyét élvezte, s akinek azt mondja az Isten, hogy figyelj, indulj el, nagy nép atyjává teszlek, és te egyébként is, én azt mondom neked, hogy menj. Beszélünk már erről az emberről. Hogy milyen nagy dolog azt kérni valakitől, aki egy kényelmes, meleg, fűtött lakásban él, aki a legnagyobb komfortot élvezte, hogy ugyan már. menj ki a hóba, vagy menj ki a sivatagba és vándorolj éveken keresztül. S ez az ember elindul. Hogy kilencvenéves korában azt mondja neki az Isten, hogy még gyermeke fog születni. Nevetséges, de ez az ember hisz. És mennyi más dolgot képes megtenni csak azért, mert feltétlenül hisz, reménykedik és bíz valakiben, akit nem lát.

Ugyanis, kedves Testvéreim, az Istent nem látjuk. Az Isten valahogy mindig utólagosan írja alá a mi dolgainkat. Nem véletlen, hogy valamikor a zsidóknak egy alapvető gondolkodása volt az, sokaknak még ma is, hogy nincsenek is a világban objektív igazságok, igaz az, amit utólag az Isten hitelesít. Ha az Isten jönnek mondja, akkor úgy volt jó, ha rossznak mondja, akkor nem volt jó a döntés. Dehát mégis miről van itt szó? A hitből fakadó cselekedetekről. Hogy az embernek arra kell felépítenie egész életét, annak minden egyes dolgával, minden egyes rezdülésével együtt, hogy ő miben hisz, mit hisz.

Ugyanis, kedves Testvéreim, hit által lehet megérteni az élet legnagyobb kérdését is. És ezt milyen szépen fogalmazza meg Pál. Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta, úgy, hogy a nemláthatóból állt elő a látható. Kedves Testvéreim, vajon elgondolkodtatok-e azon, hogyha igaz lenne az a sok minden, amit rádobáltak már a keresztyénségre, hogy persze, mert egysíkúan nézzük a világot, mert nem tudunk elképzelni semmi mást, akkor ez a mondat most nem lenne benne a Bibliában. Mert először is Pál nem egy darab Földről és nem egy darab világról beszél. "Világokat" teremtett Isten. És ebbe belefér mindaz a sok elmélet, amit ma tudományos fantasztikumnak hívnak. Ebbe elfér az, hogy lehetnek földönkívüliek, ebbe elfér az, hogy lehetnek párhuzamos univerzumok, idősíkok. Mindaz, amit Ti láttok, és amiről el se tudjuk képzelni, hogy hogy működhet, lehetséges. Nem zárja ki a Biblia mindazt, amit mi az elménkkel megmagyarázni nem tudunk, sem most, sem soha. Sőt, Pál amikor azt mondja, hogy Isten legnagyobb csodája az, hogy a nemláthatóból megteremtette a láthatót, mintha azt mondaná, hogy a szellemi létezőből megteremtette az anyagi létezőt, tulajdonképpen gyönyörű bizonyíték annak, hogy már Jézus idejében sem azt gondolta az akkori, kezdetben zsidó, később keresztyén emberiség, hogy márpedig Isten napra pontosan mindent úgy csinált, ahogy meg van írva az Ó Szövetségben Mózes első könyvében. Nem az volt a számukra a fontos, hogy hogyan történt ez, hanem az volt a létezésük alapja, a legfontosabb hitvallásuk, hogy mindezt Isten csinálta. Az Isten akaratából állt elő a Föld, az Isten akaratából állt elő az univerzum, és mi részesei vagyunk az isteni akaratnak. Se többről, se kevesebbről nem szól.

Persze nagyon érdekes már megint, és engedjétek meg, hogy egy érdekes támadást azért elmondjak Nektek, a mi hitünk ellen intézett támadás volt az, amikor körülbelül egy évvel ezelőtt néztem a Frei dossziét. És ott arról beszéltek, hogy az amerikai Berkeley egyetemen van a legnagyobb őslénytár. Ahol az első csigáktól, kagylóktól kezdve a megfejlettebb mai emlősökig, az emberig mindenki katalogizálva megvan, mindenből egy példány, vagy annak maradványai el vannak rakva. És hogy ez milyen fejlett dolog, és hogy ők a darwinizmust hirdetik, ez az ő hitvallásuk.

Elfelejtették - zárójelbe teszem - megjegyezni, hogy Darwin keresztyén emberként élt, keresztyén emberként alkotta meg az evolúcióról, a fejlődésről, a törzsfajlódásról alkotott munkáját, és keresztyén ember maradt mindezek után is.

Szembeállítottak ezzel egy százötven kilométerrel arrébb lévő amerikai kisvárosi iskolát, amit keresztyén szülők keresztyén gyerekeinek alkottak, ahol azt tanították, hogy a világot Isten teremtette, az Ő akaratából, és mindennek úgy kell történnie, ahogy az Isten akarja. És ezek az amerikai egyetemi tanárok lekicsinyítőleg, lekezelőleg nyilatkoztak a hívő emberről. Megpróbáltak úgy tenni, mint hogyha arról szólna a mi hitünk, hogy csak egyféle képpen lehet elképzelni a teremtést, és a Biblia azt akarja megmondani, hogy hogyan teremtette Isten a világot. Nem. Még akkor sem, hogyha a tudományos magyarázatoknak a legvégső oka itt ebben a mondatban benne van. Így készült: a láthatatlanból látható lett. A többi feladat a tudományé.

De talán tudjátok azt is, hogy a világ legkitűnőbb tudós koponyái is mind-mind eljutnak odáig, hogy minden kérdés mögött egy következőt találnak. És akik elég bölcssek, azok képesek arra, hogy belássák, hogy bizony-bizony a végső kérdésekre ők nem fogják megtalálni a választ, ellenben ha hittel az Istent keresik, akkor meg fognak bizonyosodni arról, hogy minden kérdések mögött a legvégső forrásként ott áll az Isten akarat, és Isten magyarázatot fog adni. Lehet, hogy ilyen általános magyarázattal, hogy én alkottam a láthatatlanból a láthatót, de ez egy megnyugtató magyarázat, ez egy elfogadható magyarázat, mert ennek a magyarázatnak vannak következményei.

Ugyanis, kedves Testvéreim, mint talán utolsó gondolatsort, ezt szeretném elmondani. Hogy szépek azok a dolgok, amikor egy kérdésre van válaszunk. De mit érnek azok a válaszok, amik nem visznek előre minket? Mert szép dolog az,

hogyha én elérek valamit, és megtapasztalok egy igazságot az életben, de hogyha ez nincs hatással énrám, hogyha ezzel nem tudok mit kezdeni, ez nem segíti előrébb az életemet, akkor ez egy nagyon halott válasz. Legyünk őszinték, ha föltennénk egy nagyon-nagyon bonyolult matematikai kérdést mi, és utána megkapnánk a választ, vagy valaki elénk tenné a világ egy bonyolult matematikai képletét, ide a padokra mindenkinek kiosztani. Jó lenne az neked, jó lenne az neked? Dehogyan. Mi közünk nekünk ehhez? Ez a tudósok dolga. Nekünk a saját életünk kérdéseire kell megtalálni a választ. A mi feladatunk az, hogy a saját személyes kapcsolatunk megteremtődjön az Istennel. Nekünk az kell, hogy az Isten tanúbizonyságot tegyen az Ő létéről, megmentsen a saját reménytelenségünktől, bizalmatlanságunktól, kétségeinktől, és láthatóvá tegye számunkra azt, ami láthatatlan. Az Ő jelenléte.

Ehhez azonban Pál nem ad választ, és nem ad más megoldást, mint azt mondja, hogy a hit kérdésére és a hit problémáira egyetlen megoldás van: kezdj el hinni! Fogadd el az Isten létének és Isten magasabbrendűségének tényét, mint alaptételt. Ő az, aki jobban tudja. Ő az, aki bölcsőbb nálunk. Nála vannak a végső válaszok a legvégső kérdésekre. És ha ezt megteszi az ember, akkor az Isten azáltal ad neki egy hatalmas ajándékot, hogy helyére kerül a rendszer. Egyszer csak látni fogja a hiányzó építőköveket, a kirakójátékban, amit úgy hívunk, hogy élet, helyére kerülnek a mozaikok, s legfőképpen megtaláljuk a saját helyünket. Mert, kedves Testvéreim, akár mint egyén, akár mint gyülekezet, akár mint református egyház, vagy akár mint magyar nemzet, akár mint emberiség ebben a világban, és emberiség a teremtett világok között, Isten hatalmas tárházában, csak akkor tudunk helyes válaszokat adni az élet kérdéseire, ha először a hitünket rendbe tesszük, ha először Istenhez való kötődésünket nemcsak megállapítjuk, nemcsak kinyilvánítjuk, de meg is éljük a hétköznapijainkban. És, higgyétek el, akár gyülekezetünknek, akár népünknek, akár országunknak, akár ennek a világnak ha az előremenetelét, a fejlődését el akarjuk érni, azt csak egyféleképpen tehetjük. Hogyha hiszünk, hitünkről bizonyosságot teszünk, ha úgy, ahogy a régiek, egymás hite által tanúbizonyságokat adva a körülöttünk élőknek, őket is az Istenhez tereljük, s egy Istennek tetsző, egy Isten- és nem emberképű világot próbálunk megalkotni, akkor majd jobb lesz. Napról napra. Akkor sikeresebbek leszünk, akkor dübörögni fogunk, akkor a poklok kapui sem vehetnek rajtunk erőt.

Nem Istene, mirajtunk múlik. Nem Istene, az emberiségen múlik, hogy elmenekül, hogy szegyenkezik, hogy gyilkol, csak hinnie ne kelljen, vagy elfogad, megtanul, s él a Mindenség Ura nevének dicsőségére. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy rámutatsz arra, vannak dolgok, amiket nem megmagyarázni, nem megérteni, hanem elfogadni kell. Hogy Te erőt adsz nekünk ahhoz, hogy újra meg újra Terád tekintve bizzunk abban, amit nem látunk. Reménykedjünk abban, ami még nem jött el, s hogy elődeinkre tekintsünk, azokra, akiken már megmutatkozott a Te kegyelmed, s az ő életükből vegyünk példát arról, hogy nekünk hogyan, miképpen kell élni a Te szent Fiad nevének dicsőségére. Ő, Urunk, erősíts minket és segíts legyőzni kétségeinket. Mutass példákat, s adj társat. Add, hogy erősödjünk egymás hite által, hogy tudjunk bizonyosságot tenni a saját életünkben megtapasztalt csodákról, s váljunk mi magunk élő bizonyossággá embertársaink számára. Mindenség Istene, áldj meg minket, taníts minket, s készíts minket, hogy életünkben, bármely pillanatban, ha Veled találkozunk, felismerjük akaratodat, s meglássuk kezed munkáját. Urunk és Istenünk, légy velünk, s azokkal is, akik most nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármilyen más elszórtott e gyülekezetből. Urunk, vezérelj vissza őket hitben, szeretetben, egészségben, áldd meg őket a Te szent Fiad nevében, minket pedig segíts, hogy imádkozhassunk életünk minden napján úgy, ahogy a mi Urunk Krisztus tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.